

5877

Forespørgsel til Kirke- og Undervisningsministeren.

5878

syn til Kirkefangerembederne; Jeg vil meget bede den ærede Minister, der jo allerede har taget denne Sag under Overveielse, om ogsaa at tage dette Punkt med i Betragtning. Det kan være muligt — jeg anser det endog for at være givet — at dette Punkt ikke kan ordnes uden gjennem Lovgivningsmagten; men jeg anser det heller ikke for saa ganske sikkert, som det ærede Medlem for Veile, at man med Hensyn til Ordningen af det alt omhandlede Spørgsmaal kan komme til et ønskeligt Resultat alene ad Administrationens Veie. Spørgsmaalet om, hvorvidt Ledelsen af Kirkefangerne skal vedblive som hidtil at være ubetinget forbunden med visse Stolelærerembeder, har ofte været draget frem og er i Almindelighed bleven besvaret derhen, at det vilde være baade i Kirkefangerens og i Lærerembedets Interesse, at den nu stedfindende Forbindelse kunde blive løst, saaledes at det bliver en frivillig Sag baade for Menigheden, om den vil tage vedkommende Lærer til Kirkefanger, og for Læreren, om han vil paatage sig at lede Sangen i den paagjældende Kirke. Spørgsmaalet har været drøftet gjentagne Gange ikke alene i Pressen og paa Lærermøder, men ogsaa i den lovgivende Forsamling. Det er ikke alene, saaledes som det ærede Medlem for Veile nævnte, blevet omtalt i den Betænkning, der blev afgiven af Folkethingsudvalget for et Par Aar siden, men det har været for i Landsstinget i 1860—61, og da vedtog man en Bestemmelse, hvorefter en saadan Adskillelse kunde gøres mulig, og det med Tilslutning hos den daværende Kirkeminister, Biskop Monrad. Senere har Sagen været bragt for i Kirkekommissionen, og der blev det Andragende, der blev stillet om, at en saadan Adskillelse maatte tillades ved en almindelig Foranstaltning, vedtaget imod een Stemme. Denne One var rigtignok Sjællands Biskops, men blandt de Stemmer, som udtalte sig for en saadan Frigjørelse ved en almindelig Foranstaltning var der to af Landets andre Biskopper, to Seminarieforsændere og Kommissionens Formand, den forrige Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Jeg maa tilføje, at jeg havde ventet, at et Andragende, som var tiltraadt af saa mange Stemmer, havde baaret Frugt i Lovgivningen, og jeg havde haabet, at det allerede var fæstet for flere Aar tilbage, saameget mere som Kirkekommissionens Formand jo derefter blev Kirkeminister. Jeg har ogsaa tilladt mig at minde ham derom her i Salen, og han udtalte sig atter velvillig om Sagen, men jeg har ikke set nogen Frugt deraf. Jeg

vilde derfor meget ønske, at den meget ærede Minister, naar han nu beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, ikke vil glemme, at det er et levende Ønske, der ikke alene deles af Mange rundt omkring i Landet, men for hvilket der allerede har udtalt sig Mange vægtige Stemmer saavel i Rigsdagen som i Kirkekommissionen, at Kirkefangerembedet ikke for Fremtiden som hidtil bliver uadskillelig knyttet til visse Lærerembeder, men at der bliver truffet en saadan Ordning, at dygtige Lærere kunne faae disse Embeder, naar de paatage sig at skaffe Andre til at udføre Kirkefangeren i den paagjældende Kirke, naturligtvis med de Vedkommende Kirkelige Menigheders og Myndigheders Samtykke.

Th. Nielsen: Ja, angaaende det Sidste har jeg allerede udtalt min Overensstemmelse med den ærede Læser, og jeg er naturligvis heller ikke uvidende om, at denne Sag har været under Overveielse i en Række af Aar, thi for hurtig at komme til den Kundskab, behøver man kun at slaa op i Oversigten over Rigsdagsforhandlingene, som vi have faaet meddelt i dette Aar; men jeg vil overfor Bemærkningen om, hvad der angik Administrationen, med Hensyn til hvilket den ærede Læser syntes at nære en Tvivl om, at denne Sag kunde lade sig ordne ad administrativt Veie, at dette hidtil er fæst; thi selve Bekjendtgjørelsen af 9de Mai 1857 er ikke andet end en administrativ Ordning. I Loven af 15de Februar 1857, som er det egentlige til Grund Liggende, staaer der ikke et eneste Ord hverken om Karakter eller om det Lø, de Paagjældende skulde have. Det vilde ogsaa forekomme mig at have være ret mærkeligt, om det havde staaet der, men det stod der som sagt heller ikke. Bekjendtgjørelsen af 9de Mai 1857 er en administrativ Foranstaltning, efter hvilken man bestemmer, at Karakteren i Sang skal være tellende. Loven af 25de Juni 1867 bestemmer ikke Noget derom, men i 1869, altsaa 2 Aar derefter, træffes der en administrativ Foranstaltning, hvorved denne Karakter ikke længer skal tælle. Nu skjønner jeg ikke Andet, end at, naar der er 2 administrative Foranstaltninger i denne Retning, kunde der ogsaa træffes en tredje, hvorved der paany bestemmes, at Karakteren atter skal tælle. Den af mig nævnte Bestemmelse om, at de ikke maa ansættes som Guelærere, er ogsaa truffen af Administrationen. Det er det Nærliggende, jeg har for Die, og i saa Henseende har jeg Saa om, at Administrationen vil kunne